

Urbán László

1923–2015

Kedvenc költője, Ady Endre szavaival búcsúzunk Urbán Lászlótól, aki életének 93-dik évében, 2015. augusztus 8-dikán csendben elhunyt.

1923-ban született Kispesten. Négy elemi és négy polgári és négy felsőkereskedelmi iskola elvégzése után 1941-ben érettségizett. Az akkor hatályos törvények miatt felsőoktatásban nem tanulhatott tovább, a Faragó nyomdába került kéziszedő inasnak, 1944 tavaszán kapta kézhez segédlevelét. A vészkorszak elmúltával, 1945-ben a kispesti Faragó nyomdában, majd a Fischof nyomdában kézi- és gépszedő szakmunkásként, az államosítás után a Légrádi nyomdában ÜB titkárhelyettesként folytatta munkáját.

1950 és 1957 között a Könnyűipari Minisztérium Nyomdaipari Igazgatóságán csoportvezető. 1957-től egészen 1983-as nyugdíjazásáig a Lapkiadó Vállalatnál dolgozott, kezdetben tördelőszerkesztőként, majd a műszaki osztály vezetőjeként, 400 lap kiadásáért felelve. Nyugdíjasként még 15 évet dolgozott aktívan, 75 éves koráig.

Életét a betű, a tipográfia és az irodalom szeretete határozta meg. Kitüntetései közül a legbüszkébb a szakmai munkásságának csúcspontját jelentő Lengyel Lajos Díjra volt.

A hatvanas évek elejétől 10 éven keresztül szakismeretet is tanított a Ságvári Endre Nyomdaipari Tanulóintézetben.

1944-től volt a Nyomdaipari Szakszervezet tagja, az Egyesülethez alakulása évében, 1948-ban csatlakozott, és haláláig tagja maradt.

*„Az Úr Illésként elviszi mind,
Kiket nagyon sujt és szeret:”*

Szerepelt a Föltámadott a tenger című filmben, melyben azt a nyomdászt alakította, aki kiszedte a Nemzeti Dal első nyomtatott példányát. Egyedül ő tudta kezelni az 1848-ban már működő nyomógépet.

A második világháborúban elvesztette szüleit és testvérét, őt magát súlyos májlivés érte. 1948-ban kötött házasságot, feleségével 57 évig voltak házasok. 1954-ben született meg egyetlen gyermekük, Iván. Két unokája Eszter (1982) és István (1987).

Felesége 2005-ben bekövetkezett halála után elvonultan élt, mindaddig, amíg tehette, gazdag könyvtárát olvasgatta, és németül tanult, legalább napi három szót.

2014 novemberében kórházba került, erős szervezetén a betegség legvégül győzedelmeskedett.

Gyászolja őt: fia Iván, menyee Julianna, unokái: Eszter és férje Richard, István és menyasszonya Dóra, gondozónője Marika, továbbá mindazok, akik ismerték és szerették.

A régi fényképek közül kiragadva egy kedves fotó kollégáival, ami egy külföldi kiküldetés alkalmával készült. A képen jobbról az első Urbán László

Koncz Pál emlékére

1951–2015

Koncz Pál múzeumi tárgyrestaurátor. Hódmezővásárhelyen született (1951. október. 3.). Szülei: Koncz Dezső pedagógus, Balogh Erzsébet.

Művészetek iránti fogékonysága hamar megmutatkozott, gyermekként az iskola mellett egyszerre végezte el a hegedű és a zongora szakot, de a képzőművészetek iránt is érdeklődött, kiválóan tudott rajzolni is. Középiskolai tanulmányait a Képző- és Iparművészeti Szakközépiskolában, Budapesten végezte. 1970–1971-ben a Pest Megyei Levéltárban könyvrestaurátorként dolgozott, majd Veszprémbe került. A Magyar Képzőművészeti Főiskola Múzeumi Tárgyrestaurátor-képző

Intézetében 1980-ban fejezte be felsőfokú tanulmányait.

1972-től a veszprémi Laczkó Dezső Múzeumban tárgyrestaurátorként dolgozott, 1998-tól nyugdíjba vonulásáig (2012. december 31.) a Műtárgyvédelmi Osztály vezetői feladatait látta el.

Kutatási területe: a kézműves ipartörténet, papírkészítés-történet, könyvkötéstörténet Veszprém megyében a 18–20. században.

Publikációi: szakmai folyóiratokban jelentek meg tanulmányai, többek között a Műtárgyvédelem, MTESZ Papír- és Nyomdaipari Műszaki Egyesület Papíripari Hagyományok védelmét szervező bizottság közleményei, Múzeumi Diárium, Magyar Grafika, Magyar

Könyvszemle, Soproni Szemle, Papíripar, Veszprém Megyei Múzeumok Közleményei, Pápai Múzeumi Értesítő, Turul c. periodikákban.

1989-ben a Lengyel Lajos-díjat érdemelte ki, 2013-ban Balázs Ágnes-díjra jelölték.

A műtárgyvédelem iránt szívből elhivatott egyéniségként példával szolgált a következő generáció restaurátorai számára. Türelemmel és odafigyeléssel tanította fiatalabb kollégáit. Sokoldalú műveltségéhez, szakmai tudásához szerénység és humor társult, ami hamar megkedvelte Öt embertársai körében.

Elkötelezett apa, nagypapa, barát, református hittárs és kolléga volt, mindnyájunknak nagyon hiányzik.

A szépírás művésze Jancsó Áron...

1987–2015

*„Nem hal meg az,
ki milliókra költi Dús élte
kincsét...” Arany János*

www.aronjancso.com

Méltán jellemző volt rá a fenti idézet. Ő volt és lesz is még sokáig a grafikusszakma egyik első számú nagy húzóereje. Világklasszis volt ... külföldön és itthon is! Világhírnevét kiugróan karakteres és sokoldalú munkáinak köszönhette. A mindig újat adó remek munkáival nevelte közönségét, a szemlélődőt.

Aktív érdeklődése a kalligráfiához, betűtervezéshez, tipográfiai megoldásokhoz és egyedi művészi plakátokhoz fűződött. Betűtípusaival kiérdemelte, hogy a vizuális kultúrával foglalkozó kiadó

és kereskedőház, a Gestalten szerződést kötött vele.

Változatos munkáiban megtalálhatóak voltak a nem csak kalligráfiára épülő alkotások. Így például a modernista, graffitis, japán plakátművészetre jellemző, arab írásra vagy akár a gótikus hatásokra épülő és még sorolhatnám tovább a széles palettát ... karakteres művészete. Tehetsége révén nagy neveknek dolgozott, mint a New York Times, Nike, és bekerült a magyar Forbes magazin '30 sikeres magyar fiatal 30 alatt' listájába is.

Egy idézet pályatársától:

„Egy csendes zseni, tekintetéből átható intellektus árad, társasága békés és megnyugtató, hozzászólásai érzékenyek és okosak, alkotói tevékenysége pedig örökre meghatározó marad...” (Szász Veronika)

Áron igazi nagy mestere voltál és igazi nagy mestere leszel munkáiddal a szakmánknak még sokáig!

Köszönjük a számtalan harmóniát, a sok-sok nagyszerű vizuális jutalmat, amit tőled kaphattunk!

Nyugodj békében!